

že nejedná se toliko o jedno nájemní období, nýbrž nájemní období bylo vzhledem k tomu, že ujednána čtvrtletní výpověď, čtvrtletní a nutno toto období považovati za smlouvenou výpovědní lhůtu, o níž mluví § 26 konk. ř. Smlouvou nájemní byla jen určena doba trvání nájemního poměru. Žalovaný měl možnost dáti výpověď do 14. ledna 1933 na dobu do 31. března 1933 a správně proto první soud věc posoudil, když uznal, že žalovaný jest povinen zaplatiti nájemné za dobu od 1. dubna 1933 do 31. prosince 1933. Žalovaný zaplatil předem 12.000 Kč a nájemné za dobu od 1. října do 31. prosince 1933 jest úplně zapláceno. Ježto žalobou požadováno je nájemné do 31. prosince 1933, které zcela bylo předem zapláceno, nebylo zapotřebí se zabývati tvrzením, že i zbytek úhrnného nájemného, který měl předem býti zaplacen, to jest částka 1.500 Kč byla zaplácena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Sporný nájemní poměr nelze pokládati za nevypověditelný v tom smyslu, že by zanikl teprve uplynutím doby, na kterou byl ujednán (§ 1113 obč. z.), jestliže žalovaný jako nájemce si vyhradil dáti čtvrtletní výpověď kdykoliv během ujednané nájemní doby. Na tom nemění nic, že pronajímatel byl oprávněn dáti výpověď až v posledním čtvrtletí této ujednané nájemní doby. Skutečnost pak, že měl nájemce podle smlouvy zaplatiti předem nájemné na celou dobu nájemní, lze správně hodnotiti jen, hledí-li se k té okolnosti, že si vyhradil vrácení poměrné části nájemného v případě předčasné výpovědi. Nemá tedy již z této příčiny vlivu na posouzení právní povahy předmětného nájemního poměru, který jest míti za zrušitelný výpovědí v určitých (čtvrtletních) obdobích (§ 1116 obč. z.), při němž se však jedna smluvní strana, pronájemce, vzdal práva na výpověď po určitou dobu, máje za to výhodu v předem zaplaceném nájemném. Nejde tedy o nájem s jedním nájemním obdobím, trvajícím od 1. října 1931 do 30. září 1934, a stanovenou dle toho smluvní lhůtu, končící dnem 30. září 1934. Celkové nájemné předem zaplacené zahrnuje proto i jeho částky, které připadají na budoucí období, a které tedy v tomto smyslu nebyly ještě splatné při prohlášení úpadku, t. j. dne 23. prosince 1932. Bylo-li takto nájemné plněno napřed, aniž to bylo patrno z veřejné knihy a je-li také možnost okamžité výpovědi, neboť zákon nerozeznává, od které smluvní strany by byla výpověď dána, není překážky pro použití § 26 odst. 1 druhá věta konk. ř., i když se při výkladu hledí k pamětnímu spisu k § 24 dřívějšího konkursního řádu (čís. 337/14 ř. z.).

Čís. 15019.

Vládní vyhlášky čis. 130 a 131/24 Sb. z. a n.

Vykonatelnost říšsko-německého rozsudku, určujícího nemanželské otcovství a odsuzujícího k plnění výživného.

(Rozh. ze dne 6. března 1936, Rv I 130/36.)

Exekuční soud povolil na základě rozsudku, vynesného říšsko-německým soudem, jímž byl žalobce (čsl. státní příslušník) uznán nemanželským otcem vymáhající věřitelky a odsouzen platit jí výživné, exekuci k vydobytí výživného. K odporu povinného (žalobce) odepřel první soud tomuto exekučnímu titulu vykonatelnost a exekuci zrušil. Odvolací soud nevyhověl odporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Je zcela nerozhodné, lze-li určení nemanželského otcovství jako důvod alimentární povinnosti pokládati také za zjištění, jež by se dotýkalo osobního stavu československého státního příslušníka. Přípustnost exekuce na základě říšsko-německého rozsudku musí totiž býti posouzena podle smlouvy a vládní vyhlášky, jak uveřejněny byly pod č. 130 a 131/24 Sb. z. a n. V úvahu přicházejí zde předpisy § 328 č. 1 a 3 civilního řádu soudního, který platí v Německé říši. S hlediska těchto předpisů není však závady proti vykonatelnosti rozsudku ve příčině alimentárních nároků vymáhajícího věřitele, protože v tuzemsku není zákonného předpisu, který by pro takové nároky stanovil výlučnou příslušnost tuzemského soudu (č. 1) a protože čl. 21 uvozovacího zákona k německému občanskému zákoníku, který jedná o vyživovací povinnosti nemanželského otce, není uveden mezi předpisy, které právě se týkají otázek, souvisejících s osobními stavy a pro které co do vykonatelnosti cizozemského exekučního titulu stanoveny jsou odchylky v odst. 3 (cit. § 328). Proto nesejde na tom, zda je povinný tuzemským státním příslušníkem.

Čís. 15020.

Soudním vymáháním dávky z nemovitosti není druhé knihovní zajištění této dávky, byla-li dávka již dříve knihovně zajištěna, třeba jen záznamem podle § 38 lit. c) knih. zák. a čl. III. uv. zák. k ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. března 1936, R II 623/35.)

Rozvrhuje nejvyšší podání z exekučně prodané nemovitosti nepřikázal první soud československému státu přihlášenou dávku z majetku v přednostním pořadí. Důvody: Platební rozkaz byl doručen povinnému 28. prosince 1926, takže první 15% splátka dávky stala se podle § 55 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 309 Sb. z. a n. splatnou dne 28. ledna 1927 a zbytek v 6 pololetních splátkách. Dlužník sice zažádal o prodloužení platebních lhůt, což mu bylo povoleno a to v měsíčních splátkách à 4.000 Kč počínajíc od 15. dubna 1930 s podmínkou, že při nedodržení byť i jediné splátky bude celý nedoplatek najednou splatný. Již dle těchto lhůt jest zřejmo, že by celý nedoplatek per 40.000 Kč byl splatným v 10 měsících od 15. dubna 1930, tudíž posléze 15. února 1931,